

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

'Απρίλης μήνας, Συννεφιά τόν ουρανό σκεπάζει.
'Ανάλαρη ξεχύνεται τού χόρτου ή μυρωδιά.
'Από τὰ ροδοπέταλα λεπτή δροσούλα στάζει,
κι' είνε μισόβυστη κι' άγνή τού ήμιου ή ματιά.

Πώς ήθελα μέσ' στη σιωπή τή βραδινή τριγύρω,
μέσα στη θεία σιγαλιά και μέσ' στην καταχνιά,
μέσα στού χόρτου τή δροσιά, στού λουλουδιού τού μύρω.
νά ξεχαστώ, σαν σ' όνειρο, σ' αιώνα λημονιά.

"Όταν τραγουδι θλιβερό θέ νά λαλή τ' άηδόνι
κρυμμένο μέσα στά κλαδιά, πώς ήθελα κι' έγώ
σαν την καρδιά μου' αλύπητα ό πόνο τήν πληγώνα.
λίγες στιγμές, μαζί μ' αυτό, παρηγοριά νά βρω.

Κι' ήθελα μέσ' στις άμορφές μιας ματωμένης δύσης
νά χάνεται τού βλέμμα μου σέ πλάτη άλαργινά.
Ν' άκούω αντίλαλους γλυκούς στη σιγαλιά τής φύσης
κι' έτσι, χωρίς νά νοιώσω πώς, νά σούσω ύστερα.

ΕΥΑΓΓ. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΔΗ

'Αργά τίς νύχτες πού όλο περιμένα
τά βλέφαρά μου ό ύπνος νά σαρώσει,
πού κάθε θόρυβος έχει πειά σούσει,
άθελα μέσ' στη σκέψη μου σέ φέρνω.

Και μέσ' στο σπίτι τού σκοτεινισμένου
τού κουρασμένου βλέμμα μου ός γυρίσει
άλλο μπρός τού πάντα θ' άντικρύση
τό σωματάκι σου τ' άπφορλασμένο.

Και σάμψες με τὰ δλόγικά σου χέρια
στην άγκαλιά σου πού μ' άνοίγεις πλέρια
νά κρώξης με μ' έπιθυμία τόση.

Μά είνε πλάνη όσα θωρω, κι' άλλοί μου
ρίγος κινώνει τ' άχαρο κορμί μου
κι' ώ, πόσο, πόσο άρχει νά ξημερώσει.

Ν. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

'Η θύμησος διαβαίνουν... — κομπολόι —
Χωρίς σταθμούς... διαβαίνουν... πάνε... Μόνο
Γυφίζουνε τούς δείχτες στο ρολόι
Πού ρυθμικά σιγομετρά τó χρόνο.

Κι' άρχίζουνε θλιμένο μοιρολόι
Και κλαίν νοσταλγικά... θρηνούν σέ τόνο
Πού μπαίνει στην ψυχή μου και με τρώει
Και μου ξυπνά για τὰ παλιά... τόν πόνο.

Κι' είνε γλυκός ό πόνος... νοσταλγία...
Γιά μιά ζωή πού πέρασε κι' έχάθη...

Γιά κάποια τής άγάτης Ιστορία...
Γιά δέλιμα χαρωπά... και θεία βράδια...
Πού σβύστηκαν στης λημονιάς τὰ βάθι
Χωρίς ν' άφήσουν ίχνη τους... σά χάδια.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

καρδιάς μου, όπως μ' αγαπούσες και σύ. Μην κλαίς, Γεράρδε. Πεθαίνω ευχαριστημένη. Πριν κλείσω όμως τα μάτια μου για πάντα, πλησίασε να φιλήσω για στεργνή φορά, μ' ειλάβεια και στοργή, τα χέρια σου που με χόρευαν πρόσχαρα τόσες φορές, σαν ήμιον μικρή, σεβαστέ μου, καλέ μου γιατρέ!...

... Σκύψε, μαμά μου λατρευτή, να σε φιλήσω...
... Έλα κοντά μου, αγαπημένη μου Γεράρδε, ακούμησε τα χείλη σου στο χέρι μέτωπό μου, για να νοιώσω για στεργνή φορά τη γλυκειά τους θέρημ...

... Μην κλαίτε, γιατί πεθαίνω χαρούμενη κι' ευτυχισμένη, όσο περκαμένη ήμιον στον άτυχο μου γάμο... Μην κλαίτε... Θεέ μου, σ' ευχαριστώ!... Είνε γλυκό να πεθαίνω κανείς τριγυρισμένος απ' τα πόδια προσφιλή του όντα... 'Αντίο, Γεράρδε!... 'Αντίο, μαμά μου!... 'Αντίο, γιατρέ μου!... Ευχαριστώ!...

Αυτά ήσαν τα στεργνά λόγια τής Λουίζας.
'Εσθως ύστερα σαν τρεμουλιαρίχη φλογίτσα καντηλιού στο πέρασμα τρελλού βορρα... 'Εσθως άπότομα, δίχως να μπορεί να προφέρη άλλη λέξη πειά, κι' όταν τή νεκροτόλισαν και τήν ξάλωσαν σαν άγνή παρθένα, ντυμένη στα όλόλευκα, τρία πρόσχαλα άγρόπνησαν παραγγέλινα πλάι στο νεκρικό κρεβάτι της: 'Η μαμά της πού ήταν τρελλή απ' τόν πόνο της, ό Γεράρδος, άμילητος και βυθισμένος στη λύπη του, ό γερογιατρός, βουδός σά σκεπτικός...
Τρείς ξεχωριστοί πόνοι, μιά τόσο μεγάλοι και τόσο ειλικρινείς!...

'Ο πόνος τής μητέρας, ό πόνος τού έρωτευμένου κι' ό πόνος τού καλού παλιού φίλου...

ΠΡΟΓΝΩΡΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Η ΠΟΥΛΥΤΙΜΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΓΙΚΟΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

'Ο άχάτης πού κάνει τούς άντιπαθητικούς... άξιόφραστους!
'Η άξιοθαύμαστες ιδιότητες τού άμέθυστου. Τό άδαμαντοκέλλητο δαχτυλίδι πού... άνοίγει έλες τίς καρδιές. Τό σμαράγδι κι' ή έπιληψία. 'Ο μαύρος γαλαχίτης, τó... φλίτ τού μεσαιώνας, κτλ. κτλ.

Στην άρχαία έποχή, οι φιλόσοφοι κι' οι μάγοι άπέδιδαν στίς διάφορες πολύτιμες πέτρες, ιδιότητες άπόκρυφες και μαγικές.

Πρώτος ό 'Ορφεύς έλεγε σ' ένα του ποίημα ότι ό άχάτης κάνει συμπαθητικό στις γυναίκες και τόν πού άντιπαθητικό άνδραπο. 'Ο άλχημιστής Μπερνούν, έξέ άλλον, βεβαιώνει ότι ό άμέθυστος καθιστά εύγενικό, έργατικό και φαιδρό τόν άνδραπο πού τόν έχει έπάνω του, ή δέ εφρεία κρύσταλλος διαλύει τὰ όνειρα κι' έμποδίζει τόν ύπνο.
'Ενας άλλος περίφημος άλχημιστής, ό Μικρός 'Αλβέρτος, λέει τó έξής κατακληρικό, σχετικά με τó διαμάντι:

"Πάρτε ένα καινούργιο χρυσό δαχτυλίδι, σολισμένο μ' ένα διαμάντι πού νά μήν έχει ακόμα φορεθεί, τυλίξτε τó δαχτυλίδι αυτό σ' ένα μεταξωτό πανί και αφήστε τó έννή μερώνυχτα έπάνω στην καρδιά σας. 'Όποια γυναίκα τó φορέσει κατόνιν, θά σάς αγαπήση άμέσως"!...

'Ενας έβραϊκός θρύλος πάλιν αναφέρει ότι τó διαμάντι πού φορούσε ό 'Απαρών, είχε τήν ιδιότητα ν' αλλάξη χρώματα: "Όταν δηλαδή καμιά θεϊκή τιμωρία άπειλούσε τούς 'Εβραίους, γινόταν σκοτεινόχρωμο, όταν έπρόκειτο νά γίνουν σαγείς, έπαρνε χρώμα κόκκινο, κι' όταν, τέλος, δέν έπεκρέματο κανείς κίνδυνος έναντίον τους, έμενε διαυγές και άχρωμο.

'Ο 'Αριστοτέλης πάλι ύποστήριζε ότι τó σμαράγδι προστατεύει τόν άνδραπο απ' τήν έπιληψία. Γι' αυτό κατά τήν άρχαιότητα, οι διάφοροι ήγεμόνες ήζυζαν στους γιούς τους δαχτυλίδια με σμαράγδια, για νά τούς φυλάξουν απ' τήν τρομερή αυτή άρρώστεια.

Κατά τόν μεσαίωνα, πολλές θεραπειές, πού όφειλόντο κατά πάσαν πιθανότητα σέ άνυποβολή, άπεδίδοντο σέ διάφορες πολύτιμες πέτρες. 'Ο άλχημιστής Πόρτα ύποστήριζε ότι ό γαλαχίτης — ένα είδος μαύρης πέτρας — προστατεύει απ' τὰ τσιμπήματα τών έντόμων. 'Υποστήριζε επίσης ότι, κρατώντας κανείς τήν πέτρα αυτή μέσα στο στόμα του, μπορεί νά μαδάνη τὰ μυστικά τών άλλων.

'Επίσης πίστευαν τόν παλιό καλό καιρό, πώς ό πρώινος γαλαχίτης προσφιλές τόν άνδραπο από τούς κεραυνούς και τόν φόβο πού προκαλεί τó σκοτάδι. Πίστευαν ακόμα ότι ό δαμάλλης έκανε φαιδρούς, άνοχητόκαρους κι' άεγαλήτους τούς άνθρώπους πού τόν φορούσαν. Τά μαργαριτάρια, τέλος, είχαν μεγάλη πέρας ως φυλαχτά κατά τών σπασμών και τών καρδιακών παθήσεων.

'Ενας συγγραφέας τού μεσαιώνας δηγείται τó έξής περιστατικό, σχετικά με τίς μυστηριώδεις ιδιότητες τού ρουμινιού: Ταξιδεύοντας κάποτε με τή γυναίκα του, είδε ξαφνικά ένα ρουμίνι πού φορούσε στο δάχτυλό του, νά γίνεται κατάμαυρο. Αυτή τή μεταβολή τού χρώματος τής πολύτιμης πέτρας ή θεώρησε ως κακό οίονό, ως προμήνυμα μεγάλης δυστυχίας. 'Εξεμιστρημένη μάλιστα τούς φόβους του αυτός και στή γυναίκα του, ή όποια τούς θεώρησε άστεύους. Κι' όμως, έπειτ' από λίγες μέρες, ή δυστυχισμένη σύζυγός του πέθανε έντελώς ξαφνικά! 'Υστερ' απ' τόν θάνατό της, τó ρουμίνι ξαναήρθε σιγά-σιγά τó πρώτο του ζωηρό κόκκινο χρώμα!...

'Ο μεγάλος άλχημιστής Τρισμέγιστος όνομάζει τó ξαφειρό πέτρα έρωτική, τó θεαρεί δέ άόδη και ως προφυλακτικό κατά τής... δυστυχίας!...

Σχετικώς με τήν πέτρα «τοικροάξ», ό 'Αραφ γιατρός 'Ελ-Κίντου λέει ότι οι άλχημιστά τής έποχής του τή χρησιμοποιούσαν κατά τού πονόματου. Κοπανισμένη δέ σέ σκόνη ψλή, έθεταίρωσε ως άριστο άντίδοτο έναντίον τού δηλητηριώδους τών σκορπιών.

Θ' αναφέρουμε, τέλος, δυό ακόμη πέτρες — δυό πολύτιμες αυτές — πού θεωρήθηκαν πάντοτε ίερές κι' έγιναν άντικείμενο λατρείας. 'Η πρώτη απ' αυτές ήταν μιά μαύρη πλάκα, πού σκέπαζε τόν τάφο τού Ρωμύλου, τού ίδρυτού τής Ρώμης. 'Η δεύτερη ύπάγχει και σήμερα, και είνε ή περίφημη μαύρη πέτρα Κααθά τής Μέκκας, τó προσκυνηματίδιον τών Μωαμεθανών.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Σοφός είνε κανείς έφόσον έρεινά άναζητώντας νά εβρη τή σοφία. 'Όταν νομίζει ότι τή βρήκε, γίνεται μωρός.
— Δέν πρέπει κανείς νά πληγώνη τήν καρδιά τού άλλου για νά τού φωτίση τó πνεύμα.
— Τά μικρά πάθη συντηρούν τή ζωή, τά μεγάλα συνήθως τή σκοτώνουν.

